

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ
Кж1-520/25
24. новембра 2025. године
К р а г у ј е в а ц

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У КРАГУЈЕВЦУ, у већу састављеном од судија: Марине Илић, председника већа, Ђорђа Ристића, Звездане Поповић, Радомана Спариха и Милене Петровић, чланова већа, са записничарем Радицом Карић, у кривичном поступку окривљеног АА из ..., Град ..., због кривичног дела тешко убиство у покушају из чл. 114 ст. 1 тач. 11 Кривичног законика, у вези чл. 30 Кривичног законика, одлучујући о жалбама бранилаца окривљеног АА, адвоката Слободана З. Јовановића из Ниша, адвоката Владимира Вучинића и Марка Николића из Београда и адвоката Љубодрага Вуковића из Крушевца, изјављеним против пресуде Вишег суда у Крушевцу К-9/24 од 14.08.2025. године, у седници већа одржаној дана 24. новембра 2025. године, донео је једногласно

П Р Е С У Д У

ОДБИЈАЈУ СЕ, као неосноване, жалбе бранилаца окривљеног АА и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Крушевцу К-9/24 од 14.08.2025. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Вишег суда у Крушевцу К-9/24 од 14.08.2025. године, окривљени АА је оглашен кривим да је извршио кривично дело тешко убиство у покушају из чл. 114 ст. 1 тач. 11 у вези чл. 30 Кривичног законика (КЗ), те је осуђен на казну затвора у трајању од 10 (десет) година коју да издржи по правноснажности ове пресуде.

Окривљеном АА се, на основу чл. 63 ст. 1 Кривичног законика, у изречену казну затвора, урачунава време проведено у притвору, и то почев од 09.09.2023. године од 03,40 часова, као дана и часа лишења слободе па до упућивања окривљеног у завод за извршење кривичних санкција.

На основу чл. 87 ст. 1 Кривичног законика, према окривљеном АА је изречена мера безбедности одузимање предмета, па је трајно одузет један нож, дужине сечива 20 цм, који је изузет по извештају о форензичком прегледу лица места ПУ Крушевац Кт-804-921/2023 као предмет извршења кривичног дела. По правноснажности одлуке, са одузетим предметима ће се поступити у складу са одредбама закона о извршењу кривичних санкција.

Оштећени ББ и ВВ, обоје из села ..., Град ..., су за остваривање имовинскоправног захтева упућени на парницу у смислу чл. 258 ст. 4 Законика о кривичном поступку (ЗКП).

Трошкове кривичног поступка сноси окривљени АА, а о чијој висини ће суд одлучити посебним решењем, сходно одредби чл. 262 ст. 2 Законика о кривичном поступку.

Против наведене пресуде жалбе су благовремено изјавили:

- бранилац окривљеног АА, адвокат Стојадин З. Јовановић из Ниша, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и неправилне одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да се побијана пресуда преиначи у погледу квалификације кривичног дела и одлуке о кривичној санкцији и окривљеном изрекне блажа казна или иста укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење. Предложио је да се као бранилац „окривљене ГГ” обавести о одржавању седнице већа пред другостепеним судом;

- браниоци окривљеног АА, адвокати Владимир Вучинић и Марко Николић, обојица из Београда, заједничку жалбу, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона, неправилне одлуке о кривичној санкцији и о другим одлукама, са предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу, усвоји жалбу, побијану пресуду преиначи у погледу правне квалификације тако што ће окривљеног АА осудити због извршења кривичног дела тешка телесна повреда из чл. 121 ст. 1 Кривичног законика, у стицају са кривичним делом лака телесна повреда из члана 122 ст. 2 у вези ст. 1 Кривичног законика, све у вези са чл. 60 Кривичног законика или осудити га за извршење кривичног дела убиство у покушају из чл. 113 у вези са чл. 30 Кривичног законика, у стицају са кривичним делом лака телесна повреда из чл. 122 ст. 2 у вези ст. 1 Кривичног законика, на блажу казну или да побијану пресуду укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење. Захтевали су да заједно са окривљеним буду обавештени о седници већа пред другостепеним судом;

- бранилац окривљеног АА, адвокат Љубодраг С. Вуковић из Крушевца, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде кривичног закона и неправилне одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да Апелациони суд у Крагујевцу, усвоји жалбу, првостепену пресуду укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновно суђење уз давање конкретних упута, налога и примедби како би се у поновном поступку на објективан начин расправила спорна питања, утврдиле одлучне чињенице и околности који су предмет доказивања које су од значаја пре свега за правну квалификацију кривичног дела. Захтевао је у жалби да заједно са окривљеним буде обавештен о седници већа другостепеног суда.

Јавни тужилац Апелационог јавног тужилаштва у Крагујевцу поднеском Ктж-537/25 од 17.10.2025. године, предложио је да Апелациони суд у Крагујевцу, као другостепени, одбије као неосноване, жалбе бранилаца окривљеног АА, адвоката Стојадина З. Јовановића, Марка Д. Николића, Владимира Д. Вучинића и Љубодрага Вуковића, а пресуду Вишег суда у Крушевцу К-9/24 од 14.08.2025. године потврди, а који предлог су браниоци окривљеног уредно примили.

Апелациони суд је одржао седницу већа у смислу чл. 447 Законика о кривичном поступку, у присуству јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва у Крагујевцу, Оливере Јевђовић, бранилаца окривљеног АА, адвоката Љубодрага Вуковића и Владимира Вучинића, а у одсуству уредно обавештеног окривљеног који није спроведен из Окружног затвора у Крушевцу, јер је веће оценило да његово присуство на седници није корисно за разјашњење ове кривичноправне ствари, као и у одсуству уредно обавештених бранилаца, адвоката Слободана З. Јовановића и адвоката Марка Николића, на којој је размотрио целокупне списе предмета заједно са побијаном пресудом, коју је сходно одредби чл. 451 ст. 1 Законика о кривичном поступку, испитао у оквиру основа, дела и правца побијања који су истакнути у жалбама, па је по оцени навода и предлога у изјављеним жалбама и предлога јавног тужиоца Апелационог јавног тужилаштва, речи са седнице, нашао:

Жалбе су неосноване.

Жалбама бранилаца окривљеног АА, адвоката Стојадина Јовановића и Љубодрага Вуковића првостепена пресуда се побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из чл.438 ст.1 тач.11 Законика о кривичном поступку и указује да је изрека пресуде неразумљива, док се такође наведеним жалбама и заједничком жалбом бранилаца адвоката Марка Николића и Владимира Вучинића, пресуда побија и због битне повреде одредаба кривичног поступка из чл. 438 ст.2 тач.2 Законика о кривичном поступку, и истиче да је изрека пресуде противречна разлозима, да пресуда нема разлога о одлучним чињеницама које су предмет доказивања, дати разлози су потпуно нејасни и у знатној мери противречни, а постоји знатна противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде о садржини исправа и записника о исказима датим у поступку и самих тих исправа и записника, због чега није могуће испитати законитост и правилност пресуде.

Поред тога, бранилац окривљеног адвокат Љубодраг Вуковић, првостепену пресуду суштински побија и због битне повреде одредаба кривичног поступка из чл. 438 ст.1 тач.9 и ст.2 тач.3 Законика о кривичном поступку и указује да је у конкретном случају првостепени суд доношењем побијане пресуде у одређеној мери прекорачио оптужбу, и да такав закључак произлази уколико се изврши поређење чињеничног описа радњи извршења предметног кривичног дела из изреке пресуде са чињеничним описом измењене оптужнице, због чега сматра да је на овај начин повређено право на правично суђење окривљеном, а такав закључак произлази из саме садржине образложења побијане пресуде, које је у великој мери дато уз уношење одређених емоција којима суд није могао да се отргне. С тим у вези указује се и да је првостепени суд поступио супротно одредби чл. 15 ст.4, чл. 367 и чл. 368 ст.1 тач.5 Законика о кривичном поступку, будући да је без предлога странака, извршио увид у пресуду Прекршајног суда П-3986/23-7 од 30.08.2023. године, којом је окривљеном изречена казна затвора у трајању од 7 дана због непоштовања изречене мере уздржавања од приступа стану-кући, а посебно што подаци из наведене пресуде немају одлучујући утицај на конкретан кривичноправни догађај.

Супротно жалбеним наводима бранилаца окривљеног, изрека побијане пресуде је јасна и разумљива, није противречна разлозима датим у образложењу пресуде, а у образложењу пресуде о свим чињеницама које су предмет доказивања су дати јасни и непротивречни разлози из којих се поуздано утврђује на који начин је окривљени извршио предметно кривично дело, затим који докази потврђују одлучне чињенице и како је првостепени суд исте ценио, а што је све у складу са садржином

доказа на којима се заснивају утврђења првостепеног суда, због чега су жалбени наводи бранилаца у погледу указивања да је побијаном пресудом учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из чл. 438 ст.1 тач.11 и ст.2 тач.2 Законика о кривичном поступку, оцењени као неосновани.

Такође су као неосновани оцењени и жалбени наводи браниоца окривљеног адвоката Љубодрага Вуковића у погледу учињених битних повреда одредаба кривичног поступка из чл. 438 ст.1 тач.9 и ст.2 тач.3 Законика о кривичном поступку, будући да се у жалби прекорачење оптужбе ближе и не конкретизује, односно осим жалбеног основа, не наводе се јасни и аргументовани разлози којим делом изреке пресуде је првостепени суд прекорачио оптужбу. Ово нарочито, ако се има у виду да је чињенични опис из изреке побијане пресуде у потпуности идентичан чињеничном опису кривичног дела из измењене оптужнице. Што се тиче учињене повреде из чл. 438 ст.2 тач.3 Законика о кривичном поступку, Апелациони суд и ове жалбене наводе оцењује као неосноване, имајући у виду да у конкретном случају првостепени суд није поступио супротно одредбама Законика о кривичном поступку, јер се из списка предмета утврђује да је на предлог тужиоца из оптужнице, при којим предлозима је остао до закључења главног претреса, првостепени суд извршио увид у извод из казнене и прекршајне евиденције, па и у наведену пресуду Прекршајног суда, на који доказ, странке и браниоци током поступка нису имали примедби.

Наиме, првостепена пресуда се суштински жалбама бранилаца окривљеног побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, па се тако оспорава правилност закључака првостепеног суда у погледу битних чињеница за постојање кривичног дела и кривице окривљеног, детаљно се анализирају изведени докази и даје сопствена оцена истих, супротна од оне која је дата од стране првостепеног суда, при чему се у конкретном случају потенцира да се ради о „обичној“ тешкој телесној повреди и лакој телесној повреди, с обзиром на утврђене последице у смислу тежине повреда код оштећених. Жалбама се оспорава и квалификација кривичног дела наводећи да пресуда не садржи разлоге да је окривљени имао намеру да путем директног умишљаја лиши живота више лица.

С тим у вези, жалбама бранилаца окривљеног се указује да у конкретној кривичноправној ствари није на поуздан начин утврђен начин повређивања оштећених, оспорава се оцена одбране окривљеног, будући да првостепени суд, занемарује битну чињеницу да је окривљени критичном приликом, због велике љубави, отишао у кућу ДД, ћерке оштећених, на њен позив, да би је заштитио, да је из разлога своје безбедности понео нож, с обзиром да одлази сам у њихову кућу, знајући да је раније добијао претње од породице ..., како за себе тако и за ДД. Ово тим пре што је ДД мајка раније пријављивана за насиље у породици, што првостепени суд није проверио, нарочито ако се има у виду да је тог дана, и добио поруку од ДД да јој отац прети убиством секиром, што је окривљени и пријавио, али није отишао у полицију јер је био под утицајем алкохола. Такође се указује да првостепени суд није потпуно утврдио чињенично стање, будући да у доказном поступку није испитао сведока ЋЋ, како би проверио наводе у одбрани окривљеног, да је сведок био присутан приликом телефонског разговора са ББ, као и да је добијао претње од ње. Осим тога првостепени суд је морао да донесе наредбу, којом би се одредило информатичко вештачење телефона у погледу међусобне комуникације између окривљеног и сведока ДД, с обзиром да су се на ове околности различито изјашњавали. Оспорава се и оцена исказа сведока ЕЕ, будући да је наведени сведок потврдио одбрану окривљеног да су били у емотивној вези и да му је ДД упутила видео поруке да је закључана, и да су јој

родитељи забранили да изађе из куће. Истиче се и то да је првостепени суд морао да примени одредбу чл. 15 ст.4 Законика о кривичном поступку и сам одреди извођење доказа, како би пресуду могао да заснује на чињеницама у чију извесност је потпуно уверен. С тим у вези, првостепени суд је пропустио да испита родитеље окривљеног, на све околности критичног догађаја, занемарујући при том чињеницу да је терет доказивања у смислу чл. 15 ст.2 Законика о кривичном поступку на јавном тужиоцу, који у конкретном случају према жалбеним наводима оптужбу изведеним доказима није доказао. Затим се у жалбама интерпретирају поједини делови исказа оштећених ББ и ВВ, налази и мишљења вештака судске медицине Ружице Стевановић и Завода за судску медицину Ниш, даје сопствена оцена истих и указује да су наведени докази погрешно оцењени, да се из налаза вештака судске медицине, не искључује могућност да је повреда код оштећеног ВВ могла настати и нехатно, због чега одбрана сматра да у конкретном случају није изведен ниједан једини доказ да на страни окривљеног постоји умишљај за извршење предметног кривичног дела, нити су тужилац, а ни првостепени суд дали појашњење зашто до последице у виду лишења живота више лица није дошло.

Такође, се оспорава закључак комисије вештака Специјалне затворске болнице Београд у погледу утврђене смањене урачунљивости окривљеног али не и битно, јер је по ставу жалбе, а имајући у виду одредбе Закона о безбедности саобраћаја на путевима, окривљени критичном приликом могао бити у стању веома тешке алкохолисаности, што даље значи да је код окривљеног у време извршења дела постојало стање битно смањене урачунљивости. Даље се указује да су се у конкретном случају на страни окривљеног стекли сви битни елементи кривичног дела тешка телесна повреда (будући да код оштећене ББ након указане медицинске помоћи није захтеван било какав хирушки захват, и да се према мишљењу вештака ради о обичној тешкој телесној повреди на доњој граници са лаком телесном повредом) и лака телесна повреда, (за коју постоји и сумња имајући у виду налаз вештака судске медицине, да је иста настала нехотице приликом рвања између окривљеног и оштећеног ВВ или пак отимања око ножа) а која дела је и окривљени на последњем главном претресу и признао, а никако сви битни елементи кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим и осуђен побијаном пресудом.

Изнете жалбене наводе бранилаца окривљеног, другостепени суд оцењује као неосноване, јер је првостепени суд правилно оценио изведене доказе појединачно и у њиховој међусобној вези, како то налаже одредба чл. 419 ст.2 Законика о кривичном поступку, па је доводећи исте у везу са одбраном окривљеног, и са свим осталим у пресуди побројаним, детаљно анализираним и оцењеним доказима, правилно и потпуно утврдио чињенично стање, на основу ког је извео и правилан закључак да је окривљени извршио кривично дело за које је оптужен и оглашен кривим изреком побијане пресуде.

Наиме, у спроведеном доказном поступку је на несумњив начин утврђено да је окривљени у време, на месту и на начин како је то описано изреком побијане пресуде покушао да лиши живота више лица и то оштећену ББ и оштећеног ВВ, а овакво чињенично стање, првостепени суд је утврдио правилном оценом одбране окривљеног, исказа оштећених ББ и ВВ, исказа сведока ДД и мал. ЖЖ, 33, налаза и мишљења вештака судске медицине др Ружице Стевановић, непосредног изјашњења са главног претреса, налаза и мишљења Завода за судску медицину у Нишу, непосредног изјашњења представника комисије вештака Завода за судску медицину у Нишу са главног претреса, налаза и мишљења вештака психијатријске струке др Јасмине

Салевић Обрадовић, налаза и мишљења комисије вештака Специјалне затворске болнице Београд, као и писаних доказа.

Наиме, правилно је првостепени суд оценио одбрану окривљеног као негирање извршења предметног кривичног дела, коју није прихватио, а у образложењу побијане пресуде на странама 33- 36 дао јасне, детаљне и непротивречне разлоге за то, будући да је његова одбрана у свим фазама поступка недоследна и контрадикторна, и то у одлучним чињеницама које се односе на повређивање оштећених, као и у погледу других околности које су претходиле критичном догађају. С тим у вези одбрана окривљеног је у потпуности демантована исказима оштећених ББ и ВВ, које исказе је првостепени суд правилно прихватио, оцењујући их као доследне и међусобно сагласне, у погледу одлучних чињеница од значаја за предмет доказивања, почев од тога шта је претходило догађају, да је критичном приликом окривљени провалио улазна врата њихове породичне куће, да је држао нож у руци, да је оштећена ББ претходно чувши буку кренула према вратима и када је дошла до других врата од ходника, окривљени АА је отворио та врата и одмах је ножем убо у пределу груди, док је из исказа оштећеног ВВ утврдио под којим околностима је окривљени њему нанео повреду, због чега су као неосновани оцењени жалбени наводи бранилаца да су искази оштећених контрадикторни, будући да је првостепени суд, као што је већ речено, правилно оценио њихове исказе, без обзира што су се исти више пута изјашњавали на главном претресу, а што је свакако довело до правилног закључивања првостепеног суда, да су се у радњама окривљеног стекли сви битни елементи предметног кривичног дела за које је изреком пресуде и оглашен кривим. С тим у вези, искази оштећених су и по налажењу Апелационог суда, у погледу одлучних чињеница доследни и међусобно сагласни, а који су потврђени налазом и мишљењем вештака судске медицине др Ружице Стевановић, комисије вештака за судску медицину и изјашњења представника комисије вештака са главног претреса, медицинском документацијом и осталом писаном документацијом, која је детаљно интерпретирана и правилно оцењена у образложењу побијане пресуде, а супротно жалбеним наводима бранилаца окривљених, који жалбеним наводима дају сопствену анализу и оцену исказа оштећених, покушавајући да исказе оштећених дискредитују, а што је супротно од правилног закључивања првостепеног суда у погледу оцене њихових исказа у образложењу побијане пресуде.

У прилог правилној оцени свих изведених доказа, а супротно жалбеним наводима бранилаца окривљеног, говори и чињеница, да су искази оштећених у сагласности са исказима сведока ДД и мал. ЖЖ, као и сведока ЗЗ, који је иначе пријатељ окривљеног, а којим исказима је у потпуности демантована одбрана окривљеног, нарочито у делу у ком покушава да оправда долазак у кућу оштећених, јер је желео да заштити сведока ДД, кћерку оштећених, са којом је био у емотивној вези, јер му је ДД наводно рекла да ће отац да је убије секиром, које исказе је првостепени суд правилно прихватио и на странама 28, 34, 37 и 38 образложења побијане пресуде дао јасне, ваљане и одговарајуће разлоге, које прихвата и овај суд и на исте упућује.

Такође су оцењени као неосновани, жалбени наводи бранилаца да се из описане радње извршења предметног кривичног дела не утврђује да је код окривљеног постојала намера да оштећене лиши живота, указивањем да је критичном приликом дошао у кућу оштећених јер се бојао за безбедност сведока ДД и да је нож сасвим случајно понео, који је употребио јер су га оштећени напали, па се само бранио, а не и имао умишљај да исте лиши живота, јер је о овим одлучним чињеницама првостепени

суд такође изнео јасне и детаљне разлоге које другостепени суд прихвата као правилне.

Такође су неосновани и жалбени наводи бранилаца којима се указује да је првостепени суд извео погрешан закључак да је умишљај окривљеног био управљен на лишење живота више лица. Наиме, из налаза и мишљења вештака судске медицине, као и Завода за судску медицину у Нишу, првостепени суд је правилно утврдио да је оштећена ББ критичном приликом задобила тешку телесну повреду, док је оштећени ВВ задобио лаку телесну повреду и да су повреде настале дејством шиља механичког оруђа - сечиво ножа, који има карактеристике оруђа, подобног да тело тешко повреди или здравље тешко наруши. Стога, имајући у виду целокупно противправно понашање окривљеног критичном приликом, а које је претходило повређивању оштећених, по оцени Апелационог суда, показује да је умишљај окривљеног био усмерен на то да лиши живота оштећене, без обзира што су оштећени задобили тешку телесну повреду и лаку телесну повреду, које нису директно угрожавале животе оштећених. Ово из разлога што из налаза и мишљења Завода за судску медицину у Нишу произилази да међусобни положај окривљеног АА и оштећеног ВВ и механизам настанка повреда код оштећеног упућују на закључак да се повређивање оштећеног могло остварити на начин како то објашњава оштећени, конкретно да је окривљени најпре у више наврата замахивао ножем према њему покушавајући да га убоде у пределу груди, да би потом подигао нож и кренуо да га убоде у главу, па описани начин критичног догађаја говори у прилог томе да је окривљени управо поступао са намером да лиши живота оштећене. Самим тим, жалбени наводи бранилаца окривљеног да у радњама окривљеног не могу стајати обележја кривичног дела за које је оглашен кривим, већ кривичног дела тешка телесна повреда и лака телесна повреда, оцењени су неоснованим.

Жалбени наводи бранилаца, којима се указује да је првостепени суд непотпуно утврдио чињенично стање, јер је требало да примени одредбу чл.15 ст.4 Законика о кривичном поступку и провери наводе из одбране окривљеног, су оцењени неоснованим. Ово из разлога, што је на основу доказа изведених у току кривичног поступка пред првостепеним судом, чињенично стање, у свему, што је од значаја за правилно пресуђење у овој кривичноправној ствари, правилно и потпуно утврђено. Ово тим пре, што суд доказе изводи на предлог странака, а само изузетно може сам одредити извођење доказа. Законик о кривичном поступку прописује два кумулативна услова за судску иницијативу у доказном поступку: противречност или када су изведени докази нејасни и непходност свестраног расправљања предмета доказивања, чега у конкретном случају, по налажењу Апелационог суда, није било.

Такође, Апелациони суд жалбене наводе бранилаца окривљеног да окривљени није имао намеру да лиши живота оштећене, оцењује неоснованим, с обзиром да намера да се угрози живот више лица, на коју се у жалби указује и није елемент кривичног дела тешко убиство из чл. 114 Кривичног законика, за које је окривљени оглашен кривим, већ је довољно да је окривљени поступао са умишљајем, а што је првостепени суд и утврдио на основу правилне оцено свих изведених доказа у овој кривичноправној ствари.

По оцени Апелационог суда, изнетим жалбеним наводима се не доводи у сумњу правилност закључака првостепеног суда да је окривљени АА критичном приликом извршио кривично дело тешко убиство у покушају из чл. 114 ст. тач.11 у вези чл. 30 Кривичног законика, на начин и под околностима ближе описаним изреком побијане пресуде, будући да је првостепени суд правилном, детаљном и свеобухватном

анализом свих изведених доказа појединачно и у међусобној вези, као и са одбраном окривљеног потпуно и правилно утврдио чињенично стање, утврђујући да између радњи окривљеног и наступања последице постоји узрочна веза. Такође, супротно жалбеним наводима, по оцени овог суда, утврђујући одлучне чињенице предметног кривичног дела, првостепени суд је правилно ценио све изведене доказе, ценећи целокупно понашање окривљеног и исказе оштећених ВВ и ББ, који су поткрепљени исказима осталих испитаних сведока, као и материјалним доказима, па је несумњиво утврдио да је окривљени поступао са директним умшљајем, у смањено урачунљивом стању, али не битно, (а што произлази из налаза и мишљења комисије вештака Специјалне затворске болнице Београд, који је такође правилно прихваћен), јер је критичном приликом провалио у кућу оштећених, носећи нож са собом, да је са истим убо оштећену ББ, а затим и оштећеног ВВ, да је хтео да оштећене лиши живота, тим пре што је употребио нож, као опасно средство, али очигледно дело није довршио, јер га је у томе спречио оштећени ВВ, па када се оштрица ножа одвојила од дршке, видевши то, окривљени је побегао, што све јасно указује да је окривљени предметно кривично дело извршио са директним умшљајем, како то правилно првостепени суд у образложењу побијане пресуде и закључује, због чега су супротни жалбени наводи бранилаца оцењени као неосновани.

Сходно наведеном, другостепени суд налази да је првостепени суд одбрану окривљеног и све изведене доказе ценио са једнаком пажњом, сходно чл. 16 ст.2 Законика о кривичном поступку, те правилно и потпуно утврдио како чињенице које чине објективна обележја предметног кривичног дела, тако и чињенице и околности које се тичу кривице окривљеног, па је на правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно применио кривични закон када је нашао да се у радњама окривљеног АА, стичу сва битна обележја кривичног дела тешко убиство у покушају из чл.114 ст.1 тач.11 у вези чл. 30 Кривичног законика, те се неосновано жалбама бранилаца окривљеног првостепена пресуда побија због повреде кривичног закона, навођењем да се у радњама окривљеног стичу обележја кривичног дела тешка телесна повреда из чл.121 ст.1 Кривичног законика у стицају са кривичним делом лака телесна повреда из чл. 122 ст.2 у вези ст.1 Кривичног законика у вези чл. 60 Кривичног законика или евентуално кривичног дела убиство у покушају из чл.113 у вези са чл. 30 Кривичног законика у стицају са кривичним делом лака телесна повреда из чл. 122 ст.2 у вези ст.1 Кривичног законика.

Испитујући поводом жалби бранилаца, побијану пресуду у делу одлуке о кривичној санкцији, Апелациони суд налази да је првостепени суд приликом доношења одлуке о кривичној санкцији имао у виду све околности које у смислу одредбе чл. 54 Кривичног законика, утичу на избор, врсту и висину кривичне санкције, те је правилно као олакшавајуће околности ценио чињеницу да се ради о оцу двоје деце, да је дело извршио у стању смањене урачунљивости али не битно, да се ради о неосуђиваном лицу, док је са друге стране имао у виду тежину извршеног кривичног дела, степен друштвене опасности, јачину повреде заштићеног добра, па је ценећи све напред наведено, а имајући у виду прописану казну за кривично дело за које је окривљени оглашен кривим, те да за конкретно кривично дело није могуће ублажити казну, сходно чл. 57 ст.2 Кривичног законика, правилно окривљеног осудио на казну затвора у трајању од 10 година, уз урачунавање притвора у периоду од 09.09.2023. године од 03,40 часова, као дана и часа лишења слободе па до упућивања окривљеног у завод за извршење кривичних санкција у смислу чл. 63 ст.1 Кривичног законика, а која казна представља законски минимум казне, правилно налазећи да је ова казна нужна и неопходна, али истовремено и довољна за остваривање сврхе кажњавања, прописана

чл. 42 Кривичног законика, у оквиру опште сврхе изрицања кривичних санкција, која је прописана чл. 4 Кривичног законика, налазећи да је иста сразмерна и адекватна тежини кривичног дела и степену кривице окривљеног, због чега су жалбе бранилаца окривљеног, оцењене као неосноване, будући да је првостепени суд правилно на страни окривљеног ценио све олакшавајуће околности дајући им адекватан значај, док је такође правилно имао у виду и друге околности које су прописане одредбом чл. 54 Кривичног законика, (општа правила о одмеравању казне) без обзира на чињеницу што у конкретном случају није навео да се ради о отежавајућим околностима, иако је исте и побројао на страни 46 образложења пресуде, због чега жалбени наводи бранилаца изнети у овом правцу не утичу на правилан одабир висине кривичне санкције.

Стоји чињеница, да из списка предмета произлази да је окривљени изразио кајање због повређивања оштећених и да се истима извинио, како се то указује жалбама бранилаца, међутим, и поред тога, Апелациони суд сматра да наведене чињенице не утичу на правилан одабир врсте и висине кривичне санкције у конкретном случају, због чега је жалбене наводе бранилаца и у овом делу оценио неоснованим.

Апелациони суд је имао у виду и жалбене наводе бранилаца окривљеног, адвоката Марка Николића и Владимира Вучинића, којима првостепену пресуду побијају и због других одлука, па је и ове жалбене наводе оценио неоснованим, имајући у виду да осим навођења жалбеног основа у заједничкој жалби, браниоци не наводе и разлоге због чега пресуду побијају и у овом делу, а све имајући у виду да је првостепени суд одлуку у делу изречене мере безбедности, имовинскоправног захтева и трошкова поступка донео у складу са одредбама закона.

Апелациони суд је имао у виду и остале жалбене наводе бранилаца окривљеног, али је исте ценио као неосноване и не утичу на правилан исход у овој кривичноправној ствари.

Из наведених разлога, Апелациони суд је на основу чл. 457 Законика о кривичном поступку, одлучио као у изреци пресуде.

**Записничар,
Радица Карић,с.р.**

**Председник већа-судија,
Марина Илић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Весна Алексић**